غزل

ـــانونه پکې وتـــــــــړم
زه نیت دهرلمانځه تـــړم

ـايي کې عادت شوی يــم
ـې له ننه دروازه تــــــړم

وخاپونه رانه يونه ســـــي
دبرکـــلي چينه تـــــړم

ل په ښکلوپاڼوکــــــــې
ـــفظونه پکې زه تــــړم

ې اوښکې په لاس وځاځي
تنهۍ دګرېوانه تــــــــــړم

! ښکلی نه يې خوښ مې يې
و په تا پورې دا زړه تـــــړم

خاپونه

غزل

رايـــې وړو هـــوا کـــې په هـــوا باران
دغـــــه کاغذي کـــــشتۍ او دا باران

نه ورکـــوي خلـــکو ته يو غړپ اوبه
شکـــــر چې را اوري په هر چـــا باران

سترګو کې چې وران درته رانجه نه کړي
لـــــپو کـــې رانيســــمه لــــه تا باران

دومــــــــــره دې راو اوري، راو اوري
اوښکې مې چې ورکې کــړي له ما باران

ګوره چې انـــــکار له ميني ونه کــــــړې
زما او ستا په منځکې و شـــــېـــدا باران

يــــــاره حــــــليمي له تندې مړ شومــه
کلــــــه به را اوري پـــــه دې خـــوا باران

حضرت خان حليمي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې له هـــــرې خوا ډېرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له سترې ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هـــر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ويل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه ؤ آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

يوه سپين کالي بل سپين کالي ته ويل
راځـــــه چې ځـــو دلته سوالګرې راځي

حــــــليمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغـــه لار نن جــــــادوګرې راځي

خاپونه

غزل

له تا چې راغــــلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قـــــرار کېناستم

تورو بــــارودو دلوګـــــــــيو منځ کې
په خپلو وينو سور سينګار کېناستم

ميـــنه خـــــو ما دروغ دروغ ګڼله
داځنګه زه په دې انګار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لــــکـــه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو اننګو
زه حليمي لکه غبار کــــــېناستم

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه کېدل به ځراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفانونه توره شپه کې

په رڼا ورځ به په خپله پکې ګیر و
اچول یې چې دامونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کې

اعتبار دلته یو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنګ باندې ویده یې
زه دې ګورم تصویرونه توره شپه کې

حلیمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ړنګول مې پښو خاپونه توره شپه کې

غزل

الوتل کړې په ګډا یې، په هوایې
غېږ ته نه راځې هوا یې، په هوا یې

ستا دکلي خلک واړه درپسې دي
ته راوان له دې دنیا یې، په هوا یې

دکابل دتخت کیسه څومره اوږده شوه
تخت ته ووایه دچا یې ؟ په هوا یې

دحالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پسې له شاه یې، په هوا یې

حلیمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح یې ته مې ساه یې، په هوا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خاموشي وه سـیوری هم راسره نه و
د درد شـپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر و راډک شوی
په لېمـو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مـجبوري وه گرانه یاره
ستا کوڅـې ته یو قدم راسره نه و

اوس چې ښکلیه ستا نامه نشم لیکلـی
ماشومتوب کې هېڅ قـلم راسره نه و

خپل زړگی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکـلیه رایې کړه چې تلم راسره نه و

حلـیمي او دملگرو په قسمت کې
په حـجره کې نن چـلم راسره نه و

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گـردونه
لکـه چې وي پر گل د غره گردونه

یو خوا د زلفې په هوا الـوتې
بـل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هینداره کې یې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

ستړی ستومانه چې تر کـوره راشي
پر اوږو راوړي خـر سپېره گردونه

حلـیمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الـوته گـردونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ناست یمه له ځان سره یوځه لیکم
دردپه سپینه پاڼه کې دزړه لیکم

خلکواعتبارپه ښکلوونه کړئ
داسې یواعلان په دېواله لیکم

جوړه یې مرمۍ کړه دایې وویل
زه په دې اجل دپښتانه لیکم

یوسړي مې زړه کې ځای نیولی دی
داجمله دزړه په دیواله لیکم

ته مې حلیمي ډېرپوروړی یې
تاپسې دژوندهره شېبه لیکم

غزل

ستاداوربل سیوري ته دمه راوړم
ښکلیه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وینویې خالونه کېږده
لپه کې زړه درته صنمه راوړم

چې دپښتون ځادرته زیان رسوي
دا ازغن تار به له تورخمه راوړم

دپردېسي په سرولمبو سوځېږم
تاته دینارله جهنمه راوړم

نن یې ملګروراته داسې وویل
حلیمي سترګوکې دې وړمه راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګادشـــپې سرې هواسره مرغان الوتـــل
ستاانتظارکې مړه، مړه څاڅکي دباران الوتل

په خړوخاوروشمعې اوښکې تويولې اشنـــا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنګان الوتـــل

هغولاسونونه چې موږبه ترې دعاغوښتـــله
هغولاسونوباندې کاڼي پرانسان الوتـــل

دستادتلوشپې بېګاراته په خوب کې راتلې
په تاپسې مـــې دواړه لاسه پرېشان الوتـــل

دصـــحراباده چې زماپه لور راوالوتلـــې
زماله غېږې تصـــويـــرونه دجانان الوتـــل

حليمي موږپه هغوخلکوپسې ځـــوروان يو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنګړي چې له مړونده باســـي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخيرکارکې نه دی اخـــته
هغه يوچاته غټه کنده باســـي

دنن سبادزمانې مـــينان
يوبل دمينې له سوګنده باســـي

هغه چې تابه دخپل ځان ګڼـــله
اوس يې له کلي په ځرګنده باســـي

راتــه غوسه کې وايي ښه ده مړشه
دزلفوتارمې له پيونده باســـي

ښکليه ته هغه حلـــيمييادوې
هغه خونشته تللی ژرنده باســـي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې رنګ دژوندانه يې هېر مې نه يې
په هر وخت کې مې په زړه يې هېر مې نه يې

ستا تصوير ته مې بېګا شپه مې شبګيره کړه
که زما په څنګ کې نه يې هېر مې نه يې

ستا يادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که ورې بېلتانه يې هېر مې نه يې

دسپېرو شونډو په جام کې به دې ښبنمه
دسړې چينې اوبه يې هېر مې نه يې

تاپسې مې مينه ناکه اوښکې درومي
زما سترګې او لېمه يې هېر مې نه يې

ته پر ما حليمي ياره باور وکړه
هېر مې نه يې، هېر مې نه يې، هېرمې نه يې

خاپونه

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دي منظرتړې دی
بارانه و اوره دپېغلو هرګودر تړې دی

په دومره سترې پرېشانه زندګي کې خلکو
ماخو لا څه کوې زړګی دسمندر تړی دی

له کوره مه رواځه ښکليه رانه وبه دې خوري
دلته دځينو انسانانو تر يخ نظر تړی دی

څومره رڼې، رڼې خولې يې درنه وباسلې
ښکاري دستا په سر جانانه دغه لمر تړی دی

دکابل جان دسيند څپو نن راته داسې ويل
په غور ځنګونو کوز ور ځمه خړ خيبر تړی دی

حليمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر تړی دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترگــې مې له هر څه نه خبرې دي
خــوله باندې پرتې راتــه ډېرې دي

اخـــلي هم سرونه هم ايمان دلــته
دلته دا پـــيســې څه زورورې دي

زه به يې گــرېوان په تار کې وپېيـــم
اوښکې د ســـتا ښکلې ملـغلرې دي

دغه دېواله کـــې د مـرمۍ نښـــې
ناستـــې بيا له پاسه پرې کــوترې دي

وه ظالـــمې څنگه تکـــې تورې دي
ښکارې چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حليمي خيال کې راوړی نه شم
نـــن زما د خيــــال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

ماانځورکړ داخپل زړه په دېـــواله
باران راوستــــې اوبه په دېـــــواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځـــــکه لاس وهمه زه په دېــــــواله

دکلونومسافـــــــربه بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېــــواله

وه ظالمه ! ســـــتادتورټوپک مرمۍ
خښېـــــدلې دېواله په دېـــــــواله

حليمي چې رانه ځې نښه دې غواړم
راته ولـــــيکه يوځه په دېـــــــواله

حضرت خان حليمي

غزل

چې له پښنو مې هره لاره ورکـــــــېدله
بړبوکۍ وې له غباره ورکــــــــېدله

په سجدو کې ډېر سکـــون و پاکه ربه
وېره زما له گنهگاره ورکــــــــېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داگیله مې اوس له یاره ورکـــــــېدله

دنښتر دځـــــېو شور وزه او ته ؤ
یوه خبره له ما خــــــواره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په گــــرمو کې
زندگي مې ستا لپاره ورکـــــــېدله

حـــــــلیمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکـــــېدله

خاپونه

غزل

لکه مرغــــــۍ دستاله سترگو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کـــــېناستله مینه

په لـــــمدو شگو به مې ځو، ځو ځله ولـــیکله
دسیند څــــپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې ټغـــــر کله دجنگ ټولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو ورېدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دگرېوان له هره تاره څڅــــــېدله مینه

دژوند بازار وپکې نرخ هیچاته نه و معلوم
چا اخــــــیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حــــــــلیمي ووایه دا څه دربانديې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې لیدله مینه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـــــحرابه کېږي
دا زندگي خـــــو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وینو او په جنگ کې یمه
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له گلابه کېږي

زما دوران کلـــــــي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مینه ډېره بې حسابه کـــــــېږي

په سرو غرمـــــو چې مسافرو ته اوبه و کوې
دا بارانونه خو له دغه یوه ثوابه کـــــــیږي

حلـــــیمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کـــــــېږي

خاپونه

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمینــــــــې لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاڼې ولـــــــــې
دادې نوی پېغــــــلتوب دی بل څه نه دي

کـــــــــومه تمـــــه درته نه لرو خانیه
دازموږه مېلـــــمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی یې په خبره نه پوهـــــــــېږي
تاکې هغه ماشومـــــتوب دی بل څه نه دي

داښاري جینکــــــــۍ دومره ښکلې نه وي
دا یې واړه سینگارتوب دی بل څه نه دي

حلـــــــیمي خنگه حیران آینې ته گورې
له تاتللی زلـــــــمیتوب دی بل څه نه دي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لـــــکه شبنم چې دګل پاڼوپه لمنه کـــېني
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېـــــني

ښنه غواړم خفه نشي بس څه وکړمـــــــه
زماداتړی نظرســــــتاپه غونډه زنه کېني

زموږ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زماپه خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کیني

ګومان مې دادی هغه تللـــی مسافربه راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

داکوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کـــېني

خاپونه

غزل

وخت خـــراب دی تر کوڅې نه راوځي
ښکلـــي هېڅ له دروازې نه راوځـــــي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شــــــم
ښه لفظونه ستـــــا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلــــــم وکړي
بیاډاربړي خان دشــــــپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېـــــــخ له جېبه اوس تسبې نه راوځي

دیارمینــــــــې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبـــــــې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویــــــــــــل
ستـــــــاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورک منزل دی مسافر یم، ځم روان یم
در په در خاورې په سر یم، ځم روان یم

خدایه ستاپه دومره لویـــه دونیاگۍ کې
بې ساحله سمـــــــــندر یم، ځم روان یم

ډېر په کړس راباندې مه خانده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر یم، ځم روان یم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـــــوې
زېړی لمر دمازدیگـــر یم، ځم روان یم

حلیمي لکه اغزی تاته داســــــــــې
ســتاپه سترگو کې اکثر یم، ځم روان یم

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپســـــــرلي
وچه هره خواوي بې له تـــا

ستاکوڅه کې ما وهې په سر
خوښه دهر چاوي بې له تـــا

وکړه ته پوښتنه دهـــــــغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حلیــــــمي
ورانه به پکتیاوي بې له تا

غزل

که دنفرت غشو څېـــرلي زړونه
موږ بیا دعشق په تار گنډلي زړونه

دیارۍ چل باندې پوهېږو خلـــکو
په مینتوب کې مو گټلـــي زړونه

په زړه یوه په ژبه بله وایـــــــي
له داســـې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتـــنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر یې سینو کې دي وژلي زړونه

حلیمي مینې ته یې څنگه ښه کړو
ښکلیو مو هر ځای کې داغلي زړونه

غزل

چې جـــوړوي زموږ له کـــــوره بلا
خدای به یې ووهي په تـــــــوره بلا

دوروري غېږه به زه در کـــــړم اول
له اوږې وغورځوه وروره بـــــــلا

کلي کې هر سړی په څنگ تر ینه ځي
خدای پیدا کړې له یوې موره بــــلا

ای مسافـــــره په دې لار لاړ نه شې
دې لار کې شته یوه سړې خوره بـــلا

دمور او پلار دعا دې ورې اشـــــنا
حلیمي څکه شوه نسکوره بـــــــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولـــــــــه
دا دخورې مور په دعا راټولـــــــه

ددې خرې پرې سالو دې ځار شم جینۍ
پکې دټول کلي حیا راټولـــــــــه

ربه ژوندون مو په خوښي بدل کـړه
درته مو لپوکې ژړا راټولـــــــــه

زموږ دخلکو خیال جنګې غوندې دی
ځـــکه پردوی باندې بلا راټولـــــــه

حـــــلیمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په لیدلو زما ساه راټولـــــــــه

خاپونه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازړه
ما بایللـــــــی دی پر تا دازړه

ورته وو ایه چـــــې نه خاندي
رانه وړي تل په خـــندا دازړه

ته چې لاړلې په تاپســـــــــــې
څرېکې، څرېکې شو زما دازړه

خوئ زما د مـــــــــلنګانو دی
په ســـینه کې مې پاچا دازړه

خدایه ما حلـــــیمي وساتې
له مـــــاخوري یوه بلا دا زړه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په چيغو ژاړي دخپل يار په قبر سر شکوي
پرونۍ ناوې نن مشکنې له ټټر شـــــکوي

پښې يې ورماتې کړلې ملا يې هم ورماته کړله
اوس اوسپنيز لاسونه څنې له نښتر شــکوي

لکه وحشي زمور دکور په دېوالو را اوړي
په نيمه شپه کې مو پردې زمور له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زمور دخوشحالۍ خزانه
خدايه تباه يې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بيايې ليدلي ده خوبونو کې شهيده لـــــيلا
ځـــکه هغه مين گرېوان په هر گودر شـــکوي

خاپونه

غزل

داپه زړه زماارمــــان دی
ستاراتله زماارمــــان دی

چې دېوران واړه سينگارشي
داسې کــړه زماارمــــان دی

دپردي وطـــــــن کوڅونه
خلاصېده زماارمــــان دی

ستادمينې په درياب کـــې
عرقېده زماارمــــان دی

حليمي له تانه غـــــــېره
اخيسته زما ارمــــان دی

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې زمانصیبه خواره،یم بې یـــــاره
دژوندون په هره لاره،یم بې یـــــاره

درقیب له لاسه داسې پرماوشـــــوه
زه اوس گرځم بې ر یباره،یم بې یـــاره

نورزماله دې پردېسه زړه مات شـــوی
هره شپه یم بې قراره،یم بې یـــــاره

هله ورشه لاس په لاس یې غېږته راوړه
زه به مړشم خدای دپاره،یم بې یـــاره

ماحلیمي ته اوس ملنگه دوعاوکــــړه
یم بې کلیه،یم بې ښاره،یم بې یـــــاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستاپرتې لارې

ستاغم کې مې نوې کړې
دادمېــــــخانــې لارې

دلته به تــــــرڅوخدایه
وي په ویـــنوسرې لارې

تاته انتظارکـــــــوي
زمـــــاددروازې لارې

کلـــــــــکوارادولاندې
لویې شـــــې وړې لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابندې راتنګې شــوې
ستاسودکــــوځې لارې

ښې لارې ددې کلــــې
دې دهـــــديرې لارې

دلته کې مين خـــــلک
تل وهي دشــــپې لارې

موږه پښــــــتنوباندې
بندې دتوبـــــې لارې

مانه حـــــليمې اشنا
ولې بدلـــــوې لارې

غزل

په غمونو به يې خـــــورې پخې
دزړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خـــــلکو
ورته واړه کړئ کــــوڅې پخې

په منګي ياراو به ورکـــــوي
چې شي ژر، ژرشنې منې پـــخې

بې وفاياره ســـــتاپه تصوير
ماپرې کش کړې کرښې دوې پخې

حـــــليمي جانان مې روغ نه دی
راپيداکړئ زولنې پـــــخې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دپښوخاپونه يې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنګونه يې په څنډودګــيلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونـــــــــــولاړې
ماته دعمرپېغورونه په مراث پاتې شـــــــول

ماچې ددردکيسه راواخيستله تاته اشـــــــنا
دستاپه شونډوکې لفظونه دلباس پاتې شـــــول

خيردی که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه ګرېوان مې سېلابونه داحساس پاتې شول

حليمي ته خوماپه خواداسې لېدلـــــــی نه وې
داوښکوڅاڅکي دې راته زماپه لاس پاتې شول

خاپونه

غزل

زړه مې نه کيږي زه بياځمه روان يم
مجبوري ده چې له تاځمه روان يـــــم

ديوې کلــــــکې غېږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځــــــــمه روان يم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنګـــړي
جينۍ نه اخلې سوداځمه روان يـــــم

ستړی، ستړی يم يوه لپه او به څــــــښم
کانـــــي مــه وله ماما ځمه روان يــــــــم

زه حـــــليمي دپردېسۍ ګرمۍ وهلی
اوس په لارلکه بوډاځمه روان يـــــم

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه عجیبه غونډې کمـــال دې وکړ
خفه دې ولیدمه ســـــوال دې وکړ

چې بې پوښتنې دزړه کورته راځې
څومره دښې زندګۍ خیـــال دې وکړ

تارانړدې کړه خولګۍ رادې نه کړه
هسې دمینې یومـــــــــثال دې وکړ

وه په پردې ټوپک مین لالـــــــیه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وکړ

حـــــلیمې نن راته په سورنه ښکارې
ډېرپه وړه کیسه جــــــنجال دې وکړ

غزل

تنهایي ده دېوالونه راســـــره دي
ته که نه يې ستا یادونه راسره دي

مازدیګر دې چې په مینه راکـــتل نو
اوس دمینې کتابونه راســـــره دي

مروره یاره داخلې مې مـــعاف کړه
مخ راواړوه ګلونه راســــــره دي

دا دې څه چل کړی یاره خبر نه یم
ستا په اړه ډېر خیالونه راسره دي

حـــلیمي دژوند له خونده خبر نه یو
خیر غواړو سوال جامونه راسره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولـــــــی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولـــــی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وایم غلی!
خدای خبر کوم یوه ذاهد په کرامت نیولـــــــی

لکه هندو لاس په نامه راته هـــــمېش ولاړ وي
راسره مینه محبت یي په دولت نیولـــــــــی

ده خــــو ویل چې به یې اور ته غورځوی نو ولې؟
زمـــا زړگی ښکلـــي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ســـتا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې گرانې ډېر په عقیدت نیولـــــی

خاپونه

غزل

نورې نه کړمه بادونو پسې مـــنډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې مـــنډې

بېگا شپه مې دزړه حال ورته ویلی
اوس وهمه دېوالونو پسې مـــــنډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنگۍ ته
چېرته وکړمه رنگونو پسې مـــنډې

ماته یوه شپېه دمینې ده گلـــرنگه
نه د ډېر عمر کلونو پسې مـــــنډې

نن مې ستا دهېرولو چل زده کړی
یاغي خیال وهي یادونو پسې مـنډې

له غم ډکه زندگي حـــلیمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

حضرت خان حلیمي

غزل

زموږه زړونه له سينو پرېوځـــي
دغم گردونه په لېمو پرېوځــــي

دژوند کاسه به يي نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځـــي

شېخه په زړه کې دې گـــناه پټه ده
ځکه تارونه له تسبو پر يوځـــــي

هلته دبل مال په رڼاغلا کـــوي
بيائي جومات ته په سجدو پرېوځي

غريبه ستاله مظلوميت نه قـــربان
که خړ گـــــردونه په لېمو پرېوځـــي

زه حلـــيمي ورته حيران، حيران
چـــې دمرميو په ويشتو پرېوځـــي

خاپونه

غزل

څومـــره دننه په پردو کې اوســــــي
پښتنې بياهم په لمبو کې اوســــــي

واړه له اوښکو سره وبهــــــېدل
زما ارمانونه په لېموکې اوســــــي

ښه په ارامه کړي خوبونه هـــــغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځايه غيرتونه کــــــول
اوس په رڼا ورځ په تيارو کې اوســي

دچا په مخ باندې گـــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شيشوکې اوســـي

داځيني خلک حلـــيمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوســـي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زموږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وخــــوړه
هم مو په سترو قدمو دژوند لار وخــــوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلې راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وخوړه

داقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يې په ځان وخوړه نه يې په خپل پلار وخوړه

دهغه دنګه او داښکلې کليواله ځــــواني
دغريبۍ لــه لاسه واړه ترينه ښار وخــــوړه

هيڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مـــکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وخـوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وخــــوړه
دغم ځپېړه دلته هر سړي په وار وخــــوړه

خاپونه

غزل

هــــمېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رســېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنګې ښکلې سترګې
هېر مې نه يې ماليدلې چې پوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته ګورم
ګرانه خوښ مې ځکه يې شډل بډل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشــــې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېږه تاوکړه
حلــــــيمي آشنا دزړونو والا غل يې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل وطن کې دمرمیو په ویشتو لاهـــــو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

ګیلې به نه کوو راځه دســـــــــــمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېـــــــس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جـــــنګ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیــارو لاهـــــو شوې

اوس به یــــې هم تـــــمه له ما وي او کنه ملګرو؟
د لېـــونۍ د مینـــــــې هیلې په اوبو لاهـــــو شوې

حلیمي ګوره چې سندور په خـــــــپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندي په سر یالو لاهـــــــو شوې

خاپونه

غزل

مـــــه درومه څنګه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خـــپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما ګران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچـــــوي
دداسې خـــــــــلکو پروا نه ساتمه

ما حـــــــــلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هم مو خوري هم دبلا سيوري ته ناست يو
مورږ بې وسه دهرچا سـيوري ته ناست يو

دې وطن کې غريبي له هرڅـــــــه ډېره
مجبوري ده دپاچا ســيوري ته ناست يو

مسافـــــــر يو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وايې ماما ســـيوري ته ناست يو

مورږ دمينې مـــــــلنگان يو خير غواړو
ديدن راوړه دکلا سيوري ته ناســـت يو

دچـــــــنار په شانتې دنگې لاړه نه شې
حـــــليمي وايې دتا سيوري ته ناست يو

خاپونه

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره يوسه
روغ يې يوسه زما زړه درسره يوسه

مسافره ته ستنېږې خـــــپل وطن ته
زما يار ته سپين وېښته درسره يوسه

مورږ ځوانانو ته څه مه وايه مرگيه
ددې کلـــــي ټول زاړه درسره يوسه

مينتونه او زارۍ به ډېرې نه کـــــړې
خوله دې راکړه بيا اوبه درسره يوسه

حليمې د مينې چل راځينې زده کړه
راشه،راشه دا تراخه درسره يوسه

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو مې په ستوني کې سلګۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولګۍ پرته وه

هغې په ښکلـــو او خومارو سترګو
په وير لـــــړلې زندګـــــۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تياره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخـــيستو
په لار کې ســــــل ګزه رسۍ پرته وه

دليــــوني حلــــيمي پرلــــــمن
دارمـــــانونو کـــکرۍ پـــرته وه

خاپونه

غزل

په سپينو گوتو له تصويره خــــــړ غــبار اوباسي
ستا دراتلو امــــــــيد يې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سيورى نشته وار خطاغوندې دى
په گرمو شگـــو باندې ونه دچــــــــنار اوباسي

زموږ دكلي لېونى دومره زړه سوانــــده دى چې
پر ونه خــــــيژي دكارغه له ځـــالې مار اوباسي

څه دمـــــــجلس ښكلي ياران يې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټى دكــــــوكنار اوباسي

دخداى دپاره لږ تپوس دحلــــــيمي خو وكړه
په لار كې ناست دى له شلېدلي گريوان تار اوباسي

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ترې قربان شمه، قــربان پخوانی دی
داتصویر مې دجــانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خـــطا باسي
ستا په سترګوکې شيطان پخوانی دی

ستمونه اوظلــــمونه ښه پرې وکړه
هېر يې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته ګوري
دغـــه فکر د انسان پخوانـــی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي يې دا ګومان پخوانی دی

پښېمانه ترېنه نه شې خوله دې ورکړه
حليـــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

غزل

اوښکې تر ېنه څاڅي نم کې سترې شوې
سترګې مې دستا په غم کې سترې شوې

لار دپښتانه يې بنده نه کــــــړله
ښې ډېرې پيرې تورخم کې سترې شوې

ســـــتا دښايستونو په غزل کې مې
ګوتې مې نن دي قـــلم کې سترې شوې

بې له کرکې ياره دلته څه نشـــته
زموږه ارواګانې چم کې سترې شوې

ياره حـــليمي چې نور به څه کېږي
هيلې مې په هر قدم کې سترې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دستا په مینه مې یقین اوباور دواړه وشول
له تاســـره چې دیدنونه په ولاړه وشـــول

زموږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلـــي او په شاړه وشول

دجـــــهنم له اوره خلکو موږه نه ویرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
څه یې چې وغوښتل هغه کارونه واړه وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه ګرځوه
نه به زه ژاړم او مه حـــليمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنګه له هرڅه بـــدرنګه
کیسه زمـــا د ژوندانه بدرنګه

د ښایستونو ښاپېرۍ مـــلګرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنګه

ما نازولي یار ته داســـې ووې
ته بې ګل رنګه خیردی زه بدرنګه

په ملګرتیا به یې نو څنګه ویاړم
چې نه ښایسته لرم او نه بدرنګه

په هر یو لوښي کې خپل رنګ بدلوي
ښکلې ده اوس لکه اوبه بدرنګه

حـــليمي زړه نه کاڼی مه جوړوه
هسې نه مینه کې شې ته بدرنګه

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما په تنهایي کې داعــــــــــادت کړی
تل مې ســـــــــتا یادونو عبادت کړی

اوښکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوښکو مې نن داسې بغاوت کــــــړی

زه دې چې یوازې کلـــــــــه پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کــــــړی

ما خــــــــــوپه ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مـــــــــحبت کړی

ستا داخیرې، خیرې په لـــــمن مورې
ما حــــــــــلیمې سیـــل دجنت کړی

غزل

غنمو لوکوي چکـــــونه مې په زړه لګوي
رڼې خولې يې اننګـــو له پاسه خوله لګوي

هغه سرې اوس تصویرونه ټول ساده جوړي
وینو په څېر ته سره رنګونه پکــې نه لګوي

ما خو دستا په دیدن داسې تنده ماته کـړله
لکه بزګر چې دسرې چیــــــنې اوبه لګــــوي

خدایه له سترګو یې رڼا اخله تیاره پرې کوه
دلته چې څوک یو بل ته ګوته پر ماشه لګوي

دتنهایي په تورو شپوکې حـــــلیمي لېونی
دزړه له درده په زنګون باندې سیـــنه لګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موري ځمه دا راپســـــې وشړه
لپه کې دعـــــا راپسې وشړه

زړه کې مې غـــمونه درنه یوړله
ښکلیه لږ خــــــندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې کرکه که راټوله وه
خدایه بیا بلا راپسې وشــــــړه

ماچې دخوشبو په څېر ترتا راوړي
داســــــې یـــوه هوا راپسې وشړه

ز ه حلیمي که لېونی شـــــــومه
لښـــکر دې بیا پاچا راپسې وشړه

خاپونه

غزل

جام دشونډو مه راکـــــوه مړ نه شم
ډېرې مسافرۍ کمزوری کـــړی یم

هر وختې مې تبه وي ټوخـــــېږمه
دغې سرې گرمۍ کمزوری کړی یم

هسې نه له غـــېږې نه مې ولوېږې
سخـــتې مزدورۍ کمزوری کړی یم

کندې، کندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنیاگۍ کـــــمزوری کړی یم

یاد کې به چې راغله په سلگو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ کمزوری کړی یم

زه حلـــــیمي ټوله شپه ورگورمه
خوب نشته سپوږمۍ کمزوری کړی یم

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر دې په هـــــنر او په کمال ایښی
تاچې نن په غـــونډه زنه خال ایښی

مااوتابه کلــــــه ،چې دیدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس دیوال ایښی

بیا دچا یـــادونو ځـــــــورولی دی
ځکه یې په مخ باندې دســمال ایښی

تاخو زه هـــمېش له خدایه غواړمه
وایه زړه کې تا څرنګه خیال ایښی

هغه دظالـــــــم سرې اوره باندې
زموږه په وژولو یې مـــډال ایښی

زما چې دټیکري څوکه په څنګ شوله
دامې حلـــــیمي دراتلو فال ایښی

خاپونه

غزل

اوس یې په څـــه بهانه غلط کړمه له تانه زړګی
زما له واکه خــــــــو وتلی دی جانانه زړګی

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
یوازې ته یې نورمې تور دی له دونیـــــا نه زړګی

هغه آینې ته نه ورګوري وایې ته یې پکــــــې
هغه به څنګه صبروي خـــــــلکو له مانه زړګی

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لـــټوم
ښار ته به یونسم له دغه بیابانه زړګـــــــــی

دکلـــــي منځ و ماشومانو راته ځیر، ځیر کتل
له ما روان و حــــــــلیمي پسې له شانه زړګی

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه یمه جـــانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هــــېڅ نه وايې
په څـــه خــــبره زه له تانه ورک شم

چې دخـــــــوښيـــو نصيبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمـانه ورک شم

دزندگي په سترې غــــېره کې زه
له تنـــــدې مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمـــــــــندر يمه داوښكو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شـم

دستا له خياله اشنازه حلـــــيمي
دصحرا پل يم په اسانه ورک شـــم

خاپونه

غزل

ماته مې مـــور په ماشومتوب کې راښودلې پښتو
ماهـــــــم په خـــپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وايې رښتيا وايه خــــوږه نه يمه
زه خـــــــــو دستا يمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه يې ولړزي له وېرې نه گونگې غوندې شي
كله چې ستا له خولې اغيارو اورېدلې پښتـــــــو

چې پرې شرمېږې ته يې نه وايې ستا ژبه پرې شه
ستا په وجودکې خو الله پاک ده کرلې پښتـــــــو

له خــــــدايه شکر چې پښتون يې پيدا کړی يمه
ما حلـــــيمي په ډېـــــــره مينه ده لېکلې پښتو

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ويـــــده شم
تصوير ته گـــــورم دجانان ويده شم

سر په شنه کاڼي کېږدم نور څه نه وي
په خپل ريښې، ريښې گرېوان ويده شم

هغه ويل خوښي بنگلـــــو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ويده شم

خدايه لـــه تا نه مـــــې دتل لپاره
غوښتـــى ايمان چې په ايمان ويده شم

زه حـــليمي ستا داوربل سيوري ته
غـــــمونه نه وي ډېر اسان ويده شم

خاپونه

غزل

د اوښکو په څېر ياره گرېوانه کې را ايسار شوې
له خياله مې وتلى وې په زړه کې را ايسار شوې

په توره شـــپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتيا ووايه څنگه په تياره کې را ايسار شوې

له کـــلي نه په مـــــنډه ليونى درپسې وم
راومې نيوې شکر دى په غره کې را ايسار شوې

خبرې مې کولې د لويانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ايسار شوې

دا ښه دى چې په شړک سره باران حليمي اوري
له ما نه چې وتلـــــې دروازه کې را ايسار شوې

حضرت خان حليمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلي مخ نه یې خواږه څڅېدل
سم ګبین وه زما پر زړه څڅېدل

د انګـــــورو له اوبو راوتـــــل
ستا په تکه سپینه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا یاد
باران ځاځکي څومره ښه څڅېدل

څه عجیبه غوندې کمال یې کاوه
له بـــــڼو یې تور رانجه څڅېدل

حلـــــــیمي زما له سترګو نه
ستاد پښو په هر یو پله څڅېدل

غزل

افغانـــــــه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پســــــې تل روان دی

نن بیا د ښار بڼه بدرنګه ښـــــکاري
خدایه بیا چا پســــــې اجل روان دی

دځـــــــوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

زه به نو څنګه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسره دی مل روان دی

دوطن مینه حـــــــلیمي څوک نه کړي
هر سړی ګټه پسې خـــــــپل روان دی

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یارمــــــې دراتلو راته څه نه وایــې
غـــــم له ما دتلو راته څه نه وایې

شونډې یې له جــام سره بلـــــدې دي
څـــــــکه دتسبـو راته څه نه وایې

زړه ته مې اور ورکړ اوروښان مې کړ
ښکلی د ډېوو راته څــــــــه نه وايي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅــــــــوک دهغو راته څه نه وايي

څانګه کې ګلونه بویوي خـــــــلک
څوک هم داغزو راته څــــه نه وايي

ما حلــــــیمي وژني جدايي باندې
تش دمړه کـــــېدو راته څه نه وايي

خاپونه

غزل

هر ځای وي دمــینې او دګل کیسې
دلـــته وي د درز او دغـــو بل کیسې

ستا مینې دمرګ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجــل کـــــیسې

ګـــوره له ما لاس دمینې وانه خلې
ډېرې کړې جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واوري په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کیسې

وايي حـــــلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنګ او د مورچل کیسې

حضرت خان حلیمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــه قراره قراري ده تنـــــهايي ده
ړنگه بنگه مې ياري ده تنـــهايي ده

دبې وسه ژوند کيسه به چاته وکړم
دفکرونو کمزوري ده تنـــهايي ده

بې وفا له لاسه دې صحراته راغلم
په زړگي مې بيماري ده تنــهايي ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ کړم
داخبره ضروري ده تنـــــهايي ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفـــــو
ما پرې کړې ښه خواري ده تنهايي ده

ثلوريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سا ډوبی

د ژوندانه واړه ښــــکلا ډوبــېـــــده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېـــــده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خـــــوشالۍ نه زما ساه ډوبېـــــده

***

انتظار

په زړونو مو تنهاکـــــــې او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلگـــــۍ دلته راخېژي
پروا یې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي
***

حالت

دستاله‌غــمه‌چې‌ژړېږم پرځان
اوس‌لکه‌شمعه‌ویلې کېږم پرځان
تا چې‌بېگا د شونډو جام‌راکړی
نشه نشه یـــم نه پوهېږم‌پر ځان

***

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصویرونه ویشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ویشتل
څه توره شپه وه برېبوکۍ وې ځاځکي هم ورسره
زما په جــــــونگړه کې یې نن څراغونه ویشتل

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدايي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خندا پاتې نه دی
دلته ټول وير دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمــــــه
راسره خوا کې مسافر اشـــنا راپاتې نه دی

***

خوب

بې خـــــــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ويده ؤ
په سپين مړوند کې شنه بنګړي زما د يار ويده ؤ

په تــــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيــــا تر سهاره په هوش نه وه ښه خـــمار ويده ؤ

وير

پر کـــــومه لاړ شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمــــــه خدايه

د خپـــل وطن پر غـــــم مې ډېر ژړلي
سترګې مې درد کوي له نمه خدايه

***

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه ګلرنګه اور به واخلې
په زړګي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په گل بدلېدې
د ستا خوږې، خوږې خبرې په غزل بدلېدې

د پردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډبرې په ځنگل بدلېدې

***

تگ

قدمونه مې یو بل پسې روان دي
سترې، سترې په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مېخانې ته په بوتل پسې روان دي

***

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په گډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پیدا کړم
هله مې ژبه په خبرو راشي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library